

2024. január 15. hétfő

Zsolt 13: *Meddig tart ez, URam? Végképp megfeledkeztél rólam? Meddig rejtet el orcádat előlem? Meddig kell magamban tanakodnom, és bánkódnom szívemben naponként? Meddig kerekedhetik fölém ellenségem? Tekints rám, hallgass meg, URam, Istenem! Tartsd meg szemem ragyogását, ne jöjjön rám halálos álmom! Ne mondhasa ellenségem: Végeztem vele! Ne ujjonghassanak ellenfeleim, hogy ingadozom! Mert én hűségemben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az ÚRnak, mert jót tett velem.*

Lk 11, 33-36: *Senki sem gyújt lámpást azért, hogy elrejtse vagy véka alá tegye, hanem a lámpatartóra, hogy a belépők lássák a világosságot. Tested lámpása a szemed. Ha a szemed egészséges, egész tested világos, de ha beteg, a tested is sötét. Vigyázz tehát, hogy a benned levő világosság sötétséggé ne legyen! Ha tehát az egész tested világos, és nincsen benne egyetlen sötét rész sem, akkor olyan világos lesz az egész, mint amikor a lámpás rád ragyog.*

Igehirdetés: Tudom, hogy pénteken Attila bácsi már beszélt nektek erről a szakaszcsoportról, de mivel véletlenül nekem is ez a rész lett kijelölve, gondoltam, nem árt még egyszer ránézni. Korunk egyik népbetegsége azt hiszem a rossz szem, a beteg szem, ahogy itt olvastuk.

Ha a szemed rossz...- Jézus kétszer használja ezt a kifejezést: itt és a szőlősgazdáról szóló történetben. Idézzük fel, hogy mit jelent abban a szem rosszasága. A gazda, amikor kérdőre vonják, amiért az első és utolsó munkásnak is ugyanannyit adott (függetlenül a munkában töltött időtől) így szól: „Barátom! Nem vagyok hozzád igazságtalan. Nem egy dénárban egyeztél meg velem? Fogd, ami a tiéd, és menj! Én ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked. Vagy nem szabad azt tennem az enyémmel, amit akarok? Rossz szemmel nézed talán, hogy én jó vagyok?” Vagyis a rossz szem a féltékenységtől megzavart látás. „A rossz szem egyszerre csodálja, irigyli és megítéli a felebarátot. Ha csodálom felebarátomat jó tulajdonságai miatt, de ugyanakkor féltékeny is vagyok rá, a szemem rossz lesz. Már nem olyan látom a valóságot, amilyen...” - írta egy Taizé-i testvér.

Azt hiszem megérkeztünk. A mi bajunk legtöbbször az, hogy állandóan a másik életét nézzük: irigykedünk, féltékenykedünk: bezzeg neki jó, mert gazdagabb, izmosabb, okosabb, szebb, neki könnyű, ő érti a fizikát.... És a szemünk elromlik, már nem a valóságot látja.

Hogyan lesz a szemünk világos? Hogyan tölti be a funkcióját, ahogyan a lámpatartóra tett lámpa? Igazából úgy, ha Isten szemével nézünk, ahogyan ő látja a másikat. Ez nyilván lehetetlen, de sokat segít, ha meglátom a másokban a testvért. Ahogy egy zen történet is mondja, amiben megkérdezi a mester, hogy mikor ér véget az éjszaka és mikor kezdődik a nappal. A tanulók válaszolnak: amikor meg tudom különböztetni a távolban az almafát a körtefától, vagy a tehenet a lótól. A mester egyik válasszal sem elégedett, végül persze ő maga adja meg a választ: amikor a feléd közeledő férfiban meglátod a fivéredet és a feléd közeledő nőben meglátod a nővéredet, akkor véget ért a sötétség és eljött a világosság ideje. Meglátni a másokban a testvért: nem azért figyelem a másikat, hogy összehasonlítsam magunkat, nem azért, hogy elítéljem, vagy kihasználjam őt, hanem testvérként. Szeretlek elnézegetni titeket, amikor éppen elmélyülten dolgoztok valamin – fizika dolgozat – és akkor kicsit úgy látok benneteket, mintha a gyerekeim lennétek és ez segít nekem, hogy szeretettel forduljak felétek akkor is, amikor ez nehezebb.

Nehéz valakivel? Idegesít? Bosszant, hogy jobb valamiben? Vagy a stílusát nehéz elviselni? Próbálj úgy gondolni rá, próbáld úgy nézni őt, mintha a testvéred lenne, mintha össze lennétek kötözve ezzel a nagyon erős kötélekkel. Amikor Szadára kerültünk, nem mindenki örült nekünk. A plébánián éltünk és voltak páran a közösségben, akik jobban örültek volna egy papnak, mint nekünk. Más kérdés, hogy nem volt pap, aki jött volna, de ők ezt nem akarták tudni. Nehéz volt szeretettel gondolnom rájuk, amikor megszóltak a hátam mögött, gyakran kritizáltak valamiért. Egyszer aztán áldozáskor (úrvacsorakor) azt juttatta eszembe Isten, hogy most olyan szoros egységben vagyok velük, ahogy majdnem senki mással, hiszen egyszerre részesültünk az Úr testében és vérében. Ez segített elfogadni őket és lassan ők is elfogadtak és megszerettek minket.